

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VII. Divini Francisci circa hæc mysteria singulare studium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

men æstimare, temeritatem deplorare, delictum accusare, implorare Numen, lacrymabiles preces ad Imperatoris pedes decantare. Nec ipsis Flavianus ipsum Præsul defuit, qui omnia agere, omnia tentare, proficisci ad Imperatorem, rogare, nec cessare, precari & deprecari. Sed frustra & incassum omnia. Neque jam amplius interpellandus videbatur Imperator, qui totus in eo erat, ut atroci poenâ refractarios vindicaret. Hæsit hic Præsul successus, non hæsit consilium. Novum quid molitur, & feliciter. Solebant symphoniæ epehebi ad epulas Cæsari accinere. Hos Flavianus aggreditur, demulcet, rogat & obsecrat, ut Antiochenarum precum carmina ad mensam decantent. Nec illi ad preces surdi abnuunt. Itur ad epulas, discumbitur, cenatur. Eunt & pueri, & quæ docti, canunt, & tam mites sensus Imperatori instillant, ut carthesium, quod fortè tenuit, irrigarit largis lacrymis. Et mox, Cedo, inquit, & veniam concedo Antiochenis. Simili voce videtur Numen hodie suam in nos benevolentiam exposuisse. Præliabantur in Deum miselli homunciones, effigiem ipsius tædabant, gloriam illi debitam negabant. Et quam iure secutus fuisset ultrò à tergo? sed pepercit bonus Deus, & cantores, quos nos debueramus, ipse misit, ad se quasi placandum, à quibus adeò mitigatus est, ut, dum ipsi cantarent in aëre, ipse ploraret in stabulo. Atque hi sunt illi psaltes, qui gloriam, quam nos ieramur ereptum, regi suo restitunt. Gloria, canunt, in altissimum Deo. Bene Gloria, & soli Deo. Ignorant enim, ut rectè Seneca, homines gloria cupidi, quid illa sit, aut quemadmodum petenda. Sed quid, ô suavissimi choragi, quid hominibus fiet, an bellum iis expectandum ab eo, quem bello lacefferunt? an verò pax, an venia speranda est? Verè est. Et in terra, inquit, pax hominibus bonæ voluntatis. O dulces, ô solùm audiendos concentus! & tales choraulas atula superiorum alit. Et hæc illa est musæ cantilestiarum, melleis alis prædita, hi illi regis recens nati tibicines, qui non boum nervos, non ovium intestina, non mortuam buxum digitis sollicitarunt, sed neque peccidem, neque magadem, neque tibiam spiritu animarunt, caelestium tamen modulorum delinimentis mundum universum refocillarunt.

§. VI. Quid denum caelestis Angelorum musica nos doceat.

Diversos animi affectus, si Cassiodoro credimus, induunt cantores. Et Dorius quidè ad castitatem & prudentiam, Phrygius ad pugnas movet & certamina. Æolius animi tempestates serenat, Lydius curarum procellas dissipat, Iasus mentis veterum excitat. Sed quid ad divinam hanc modulationem seu Æolum simplex, seu Asianum varium, seu Lydium querulum, seu Dorium religiosum, seu Phrygium bellicosum? Nugæ merissimæ, & puerile crepitaculum, omnis humana harmonia cum caelesti collata. Neque miror ego Tyræum Lacedæmonum ducem, qui militem suum modulorum gravitate concitum in Messenios immisit & vicit, neque Timotheum Milesium, qui Alexandrum Macedonem Palladio carmine arma fumere, eodemque eadem deponere coegit, neque Angarem, qui ad Astyagis convivium Cyri adventum divinavit, neque Terpan drum Lesbium, qui disjunctos Lacoenum animos cantu conjunxit. Felices hi quidem ad chorum cecidæ, sed ad superos illos fidicines nihil. Verùm, sunt, puto, imò esse scio, qui cum Antæo Scytarum rege malunt audire hinnientem equum, quam Æmænam cantantem. Sunt, inquam, quibus gratius est tinniens voluptatula: aut pecuniola, aut mulierula, aut gloriola cymbalum, quam cantans cæli. Ah! umbras

Tom. II.

A sectamur & somnia, & multa luctamur brevi ævo, & sæpe cum pueris ob mellita crustula, gravissimè stomachamur. Attollenda mens est, suspicienda sidera, despicenda terra. Et quæ hæc echeneis tenet? En natus est dux ille, qui cæli præclusas sedes referet. Sed quam nobis & ipsi dispares sensus? illi pauperies, nobis opes placeant: ille infima, nos affectamus summa, voluit ille contemni, abjici, cakari, & nos progenies è putri luto suspici, prædicari, adorari volumus: illius pertusi panniculi luxum omnè condemnant, at nostra multitia nebula que lineæ & rasa galbana luxum omnem commendant. Tugurioli latebras elegit orbis architectus, at nostrum supercilium vix aurea Neronis domo capitur. Et quales ille verbas aluit, & quam nos clientum centuriis gatidemus? quam ille voluptatem omnem procul esse iussit, & quam nos illam recipimus avido anplexu: Heu nimis in diversum abimus! redeundum tandem est, & vel à gramineis illis cunis descendum, odisse mores Deo inimicos. Rectè quidem ad Lucilium Seneca, Cogita, inquit, Deos, cum propitii essent, scitiles fuisse. Sed rectius ego: Cogita Deum, cum summe propitius esset, hominem fuisse, & hominum postremissimum, imò infra hominem ad pecudes abjectum. Quamvis nullus regum tales Philomelas umquam habuerit ad superbissimam mensam, qualis hic noster ad vilissimas cunas. Atque utinam hos cantores æmulemur. Sed nos cum Nerone potius Nauphi mala bene canimus, nostra bona malè disponimus. Erratum & exorbitatum fati est; in viam tandem revertamur, & pacem ultrò oblatam, ultrò amplectamur. Sed tum demum veteram cum hominibus, imò nobiscum ipsi pacem habebimus, quando cum vitis nobis bellum erit.

§. V. M. Divini Francisci circa hæc mysteria singulare studium.

Hoc bellum assidue gessit Franciscus Assisus familia tam amplæ beatissimus parens. Qui maximo semper affectu ferebatur in Christum Natum, & Angelos Christi Nati musicos. Insigne habuit ea res adjumentum. Triennio antequam vir sanctus naturæ concederet, ut pueri I. e. v. Nati memoriam, quantà posset veneratione, instauraret, ad castrum Grecii rem oculis subjicere instituit. Atque ut nemo leviter vel temere quid factum suspicaretur, à summo Pontifice ad id instituti veniam rogavit. Eà obtentâ, ligneum præsepe strui, stipulas & fanum congeri, acillum & buculum eò duci voluit. Ad rude hoc & paupertinum, sed pium spectaculum magna hominum multitudo confluit. Personabat silva lætificis vocibus, frequentabatur copiosis luminibus. Stabat vir Dei pietate ac sensu plenus, lacrymis infusus, caelesti gaudio delibutus, & sub re divini Evangelii decantabat. Vt autem non oculis solum populi, sed & auribus tanti mysterii dulcedo instillaretur, Franciscus de Nascente Christo Rege pauperissimo verba fecit admirando animi ardore. Observatum est, non alio fere nomine Infantem divinissimum à Francisco compellari solitum, quam quod ei affectus suavior dictabat, Puerus de Bethlehè. Ad dit Bonaventura, qui hæc memorat, virum nobilem, honesti & veri amantem, Ioanham de Græcio immissum plebi adfuisse, qui sibi visus sit videre formosissimum infantem medio præsepi dormientem, quem Franciscus videatur velle excitare. Ita ille, quem dixi, testis sincerâ fide refert.

Nimirum bonus Deus vocatu facillimus; Vbi sunt duo, inquit, vel tres congregati in nomine meo; ibi sum in medio eorum. Amat bonitas immensa consortium humanum, si illud amet divinum. Appropinquemus Deo, Tac. c. 4. v. & appropinquabit nobis.

Cc

CAPVT

D. O. pauperies, homini opes placeant.

S. Francisci erga Christum natum, affectus.

S. Bonnav. in vita S. Francisci c. 10.